

rin spæla saman

Prísurin

Havið gav, og havið kravdi sín prís. Símun Hansen, sáli, sum hefur latið so ómetaliga stóran fœrning eftir seg til okkum svínoyingar og norðoyingar, greiðir frá um seks svínoyarbátar, sum fórust eftir einari stórari hálvári öld. Teir báðir síðstu fóru fyrri hundrað árum síðani. Annar fýra dagar fyrri jól í 1912, og hin upp undir jól í 1913.

Fyrri nøkrum árum síðani stóð eg framman fyrri Vietnam memorial í amerikanska samveldishøvudsstaðnum Washington DC. Myndin við svørtu veggjartalvunum er ógvuliga kend, og tað var stór tign

yvir lœtuni, tá ið eyguni so spakuliga fluttu seg frá einum degi og til tann næsta og nøvnini sóust á teimum 58.178 ungu amerikamonnum, sum lótu lív í krígunum í Vietnam. Á netinum ber til at síggja yvirlitið, og har ber til at lesa heilsurnar, sum avvarðand og onnur hava skrivað um hesar ungu.

Síðst í august mánað í fjør var eg inni í gamla kirkjugarði í Klaksvík saman við einum HF flokki. Vit løsu á steinum, sum har eru, og tað var týðuligt, at tað bar við okkum, at so mangir norðoyingar og eisini nógvir svínoyingar eru falnir í stríðnum fyrri lívsins upphaldi.

Minnið um teir er mitt í býnum, men í skundinum munnu tað vera mong við mær, sum ikki gáa so nógv um hetta, og ivaleyst eru tey fleiri, sum ongantíð hava verið inni í gamla kirkjugarðinum og givið sær stundir at lesa nøvnini soleiðis, sum vit gjørdur í Washington DC henda vetrardagin fyrri ellivu árum síðani.

Nú ætlanir eru um bátasavn her úti, átti tað at verið eitt hugskot at samantvinna hetta við ætlanina um ein minnisvarða yvir svínoyingar, sum fingur váta grøv. Tað hevði verið tignarligt og virðiligt.

Vandaferðirnar og sangurin

Bátarnir standa her so prýðilgir. Eru av hugagóðum eldsálum stevnuklæddir, eftir at teir í mong ár hava verið burturgoymdir og av mongum gloymdir. Tað kennist sum at síggja ólavsøkugestir í tjóðbúnanum at síggja teir standa her.

Um teir dugdu at tala, so høvdu teir havt manga søguna at siga okkum. Um dýrdarløtur, stóran fong og gott lag á monnum, og um lœtur, tá ið teir innanborða stríddust fyrri lívinum og sóu deyðan í eyguni, og tey heima bivandi bíðaðu, hvussu tað fór at spæla av.

Jógvan uppi í Húsi greiðir frá

ferðini, tá ið hann var 25 ára gamal, og teir vóru illa staddir. Hann spurdi Jóannes í Ovasta húsi: Fara vit at vinna upp land aftur? Og Jóannes tók tugguna úr munninum, hugdi seg í kring og svaraði so róligur: Nú koma vit ikki heimaftur. Búgv teg til at doyggja!

Tað sigst, at tað eftir vandasigling hoyrdist á sanginum hjá Jósupi, at hann var eyka takksamur so hjartaligur og finir tónarnir vóru.

Alt var ikki bara stríð og strev og arbeiði. Viðareiðis Líggjas kom

